
A Könyvtári Intézet felhívása

Tisztelt könyvtáros kollegák!

Az OKM Könyvtári Osztálya és a Könyvtári Intézet szeretne naprakész híreket kapni az egyházi könyvtárakban történő eseményekről. Kérlek benneteket, ha bármilyen **szakmába vágó** történik nálatok (új munkatárs, vezető, telefonszám, épület, költözés, szervezeti változások, összevonás, rendezvény, állománybővülés, gyarapodás, pályázatok stb.), írjátok meg nekem:

Somogyi József

Könyvtári Intézet – Tel.: (1)2243822 - a somogyij@oszk.hu címre.

A híreket kitennénk honlapunkra, melyet mintegy a magyarországi könyvtárak híreinek gyűjtőlapjának szánunk.

Kérlek benneteket, látogassatok el intézetünk honlapjára, tájékozódjatok az ott közzétett hírek alapján: <http://www.ki.oszk.hu/>

Előre is köszönöm a fentiek és a maga nevében!

Somogyi József
Könyvtári Intézet

Minden megkeresztelt keresztségi ígéreténél fogva köteles lemondani a bűnről és egészen, megalkuvás nélkül átadni magát Krisztusnak, hogy betölthesse hivatását, megmenthesse lelkét, behatolhasson Isten misztériumába és ott tökéletesen megtalálhassa önmagát, „Krisztus világosságában”.

Szent Pál emlékeztet rá bennünket (1Kor 6,19), hogy „nem vagyunk a magunkéi”. Teljes egészében Krisztushoz tartozunk. Az Ő Lelke birtokba vett bennünket a keresztségben. A Szentlélek templomai vagyunk. Gondolataink, cselekedeteink, vágyaink jog szerint inkább az övéi, mint a sajátunk. De csak küzdelem árán tudjuk biztosítani, hogy Isten mindig megkapja tőlünk azt, amivel jog szerint tartozunk neki. Ha nem dolgozunk azon, hogy fölébe kerekedjünk természetes gyöngeségünknek, rendetlen és önző szenvedélyeinknek, akkor ez az isteni tulajdon visszahúzódik bennünk az Ő szeretetének megszentelő hatalma elől. Megrontja az önzés, elvakítja az okatlan vágy, megkeményíti a gőg, s bármikor belezuhanhat az erkölcsi nemlétezés szakadékába: a bűnbe

A bűn a lelki élet visszautasítása, az isteni akarral való egyesülésünkől fakadó belső rend és béke elvetése. Röviden: Isten akaratának és szeretetének visszautasítása. Nemcsak megtagadása annak, hogy „megtegyük” ezt vagy azt, amit Isten akar, vagy elhatározás, hogy azt tesszük, amit Ő tilt. Ennél mélyrehatóbban: annak megtagadása, hogy azok legyünk, amik vagyunk, visszautasítása titokzatos, Isten titkában rejlő és Tőle függő lelki valóságunknak. A bűnnel megtagadjuk, hogy azok legyünk, aminek Ő teremtett - Isten fiai, Isten képmásai. Végző soron a bűn, bár

a szabadság érvényesítésének látszik, menekülés az istenfiúság szabadságától és felelősségétől. Ezért minden egyes keresztény hivatott az életszentségre és a Krisztussal való egyesülésre Isten parancsainak megtartása által.

Ha Isten életszentségre hívott bennünket, és ha az életszentség elérése természetes erőnkön túlesik (ez pedig biztosan így van), akkor hát magának Istennek kell megadnia nekünk a világosságot, az erőt és a bátorságot, hogy teljesíthessük azt a feladatot, amit kíván tőlünk. Ő bizonyára megadja nekünk a szükséges kegyelmet. Ha nem leszünk szentek, akkor azért, mert nem használtuk fel ajándékát.

Feleletünk Krisztus hívására azt jelenti, hogy föl vesszük keresztünket: vagyis vállaljuk felelősségünket, hogy mindenben az Atya akaratát keressük és tegyük. Valóban ez és csak ez volt Krisztus földi életének, halálának és feltámadásának lényege. Minden az Atya iránti engedelmességből történt. (Zsid 10,5-8; Lk 2,49; Mt 26,42; Jn 5,30 stb.) Krisztus is ezt mondja minden kereszténynek: „Nem mindenki, aki mondja nekem: Uram, Uram! jut be a mennyek országába, hanem aki teljesíti mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7,21)

Minél inkább fölragyog a kegyelem és szeretet azok testvéri egységében, akiket a Szentlélek egy Testbe gyűjtött, annál inkább megnyilvánul Krisztus a világban, annál inkább megdicsőül az Atya, s annál közelebb jutunk Isten művének végső beteljesüléséhez, amikor „újra egyesít mindent Krisztus fősege alatt” (vö. Ef 1,10).

N agyböjti gondolatok Thomas **Mertontól**

Bárhol is légy a földön, aki szeretnéd megismerni a szíved legmélyén élő titkot, megsejted-e a benned élő csendes, olykor nem is

szüntelen várakozást Isten jelenlétére? Ez az egyszerű várakozás, ez az egyszerű vágyakozás Isten után már a hit kezdete.

A mi megragad minket Istenben, az az Ő alázatos jelenléte. Senkit nem kényszerít arra, hogy engedelmeskedjék neki. Ha ránk erőltetné magát, ki merne követésére hívni? Szíved csöndjében suttogja: „Bátorság! Én vagyok, ne féljetek!”

Felismerik vagy nem, a Föltámadt Krisztus mindenki mellett ott áll tudtuk nélkül is, rejtőzködve is. Izzó szeretet az ember szívében,

fény a sötétben, ő úgy szeret téged, mint egyetlenét, érted adta életét. Ebben rejlik titka.

Krisztus nem pusztítani jött, hanem teljessé tenni. Amikor szíved csöndjében figyelsz rá, megérted, hogy Ő sohasem alázza meg az emberi teremtményt; azért jön, hogy átalakítsa benned még azt is, ami leginkább nyugtalanít.

A mikor békétlenség támad benned, vagy a külvilág értetlensége szorongat, ne feledkezz meg arról, hogy ugyanabból a sebből, amelyben a szorongás fájdalma sajog, alkotóerők is születnek. És út nyílik a kételytől a bizalomhoz, a terméketlenségtől az alkotáshoz.

Minden életkorban benne rejlik a hit lendülete. Még a hétköznapi szürkeségében is az Ő öröme lüktet, sőt vidámsága. Panaszkodás helyett adj át neki mindig mindent, egészen a fáradságtól elcsigázott testig.

Még ha nem ismered is fel Őt, kész vagy-e megmaradni a Föltámadt Krisztus mellett abban a hosszú csöndben, amelyben látszólag semmi sem történik? Ekkor érlelődnek a legfontosabb döntések. Ekkor oldódnak fel a „mire jó?” állandó kétkedései. Amikor alig érted, mit vár tőled, mondd ezt meg neki. Az alázatos imában mondj el neki mindent, még ha nem is találsz rá szavakat.

Föltámadt Krisztus, te olyannak fogadod el szívünket, amilyen. Miért kellene hát arra várnunk, hogy megváltozzék a szívünk, mielőtt elindulnánk feléd? Te fogod átalakítani. Lángra gyújtod lelki csipkebokrát. Nyitott sebeinken átárasztod belénk szeretetedet. Éppen fájdalmaink által termékenyít meg a veled való közösséget. Hangod megtöri éjszakánk sűrűjét, és megnyílnak bennünk a dicsőítés kapui.

Ha Jézus nem jött volna el a földre, Isten még mindig távolinak, sőt elérhetetlennek tűnne számodra. Krisztus, a Föltámadott Úr teszi Istent életünk számára megközelíthetővé. Fogsz-e mindig emlékezni erre a döbbenetes evangéliumi valóságra: „Nem mi szerettük Istent; Isten szeretett minket először.” Ez életed világossága. Bármily valószínűtlennek látszik is, nem kell nyugtalankodnod, ha nem tudod őt rögtön szeretni, amikor reá bízod magad.

Húsvéti gondolatok Roger **Schützt**től